

La gràcia increïble

Les riqueses de la gràcia s'atorguen als membres del cos de Crist segons el propòsit que Déu va proposar en Crist a convergir totes les coses en Crist (Ef 1:10; Efesis 3:11). Mitjançant l'establiment de Crist com el cap del cos, que és l'església, totes les coses convergeixen a Crist a causa dels fills de Déu com Ell, Crist es destaca: el cap.

[“Per la gràcia de Déu s’ha manifestat per salvació a tots els homes” \(Tito 2:11\)](#)

Quan entenem el veritable significat i tots els matisos que hi ha a la redempció de l'home, trobem que defineixen la gràcia de Déu només com “favor immerescut” constitueix un reduccionisme. Només emfatitzar que la salvació és un favor immerescut no mostra els elements que componen la sorprenent gràcia de Déu que es revela en Crist.

El reduccionisme es produeix quan l'ajudem només el significat de la paraula grega “charis”, que per si mateixa no demostra la grandesa de la salvació en Crist. Hi ha una certa importància en el fet que sembla que, en l'època d'Homer, el terme “charis” significava “amor” o “atractiu”, i amb el temps, el terme ha evolucionat per a ‘si us plau’, ‘bona voluntat’, ‘bondat “, però això no és tot.

Només enumerar el nombre de vegades que la paraula “charis” apareix en el Nou Testament també no mostra la idea del tema, abans de les primàries és considerar el terme en el seu context, especialment quan s'utilitza en relació amb la idea de la redempció.

S'entén que el terme lliure s'utilitza per descriure la voluntat de Déu de ser favorable als homes, tot i que no són dignes, com llegim: "No ens tracta segons els nostres pecats, ni ens ha pagat conforme als nostres pecats" (Sl 103 : 10), però, com la gràcia de Déu serà sense defecte la justícia de Déu, pocs saben com es produeix aquesta "transacció".

Com Déu ha mostrat a favor dels pecadors sense comprometre el judici i la justícia? Com pot ser just i el que justifica?

"Per mostrar la seva justícia en el temps present, perquè ell sigui el just i el que justifica a què és de la fe de Jesús"
(Romans 3:26)

Caure

Per mesurar com es cal la sorprenent gràcia de Déu per recordar que tots els homes han caigut en desgràcia a causa d'un home que ha pecat – Adam. A causa de la transgressió d'Adam a tots els seus descendents van ser constituïts pecadors, és a dir, neixen alienats de Déu, a part de Déu, no aptes per a la seva glòria (Romans 05:12, 19; 1 Corintis 15:21).

La desgràcia que va caure sobre la humanitat no va tenir problemes morals davant la transgressió d'un sol home que va pecar. Això significa que els homes han arribat a ser pecadors (en altres paraules, fills d'ira, fills de desobediència) siguin descendents de la carn d'Adam, no pels seus inconvenients conducta en les relacions socials quotidianes.

A causa de la membresia d'Adam, tots els homes són entrenats en el pecat i concebuts en pecat (Salm 51: 5), de manera que, des del ventre estan separats de Déu, d'aquí el nom de 'dolents'.

Quan la Bíblia diu que els homes són mostra 'pecadors que tots

els fills d'Adam són' errant 'des del naixement (Salm 58: 3).

En un sol cas (el delictes d'Adam), tota la humanitat en conjunt es va desviar i es va convertir en brut "s'han apartat tots han corromput; No hi ha qui faci el bé, no hi ha ni tan sols un" (Salm 53: 3). Ara, l'interpret ha de trobar bona, té molt clar que els homes no "fer" impur perquè són lladres, assassins, els detractors, els homosexuals, els mentiders, gelosia, etc., perquè abans de tot 'junts' són hereus de la sanció imposada a Adam .

que només apareixen a través de la següent declaració: "Qui creu en el Fill tenen vida eterna, però qui no creu en el Fill no veurà la vida, sinó que la ira de Déu està sobre ell" (Joan 03:36). Ara, la ira de Déu està sobre els homes en funció de no creure en Crist, i no d'acord a comportar inconvenient.

ira

La ira de Déu està sobre aquells que no creuen, perquè el que no creu que Jesús és el Fill de Déu continua sent fill d'Adam, per tant, hereu de la ira, una conseqüència de la desobediència (Efesis 2: 2 -3).

El terme 'ira' no s'ha d'entendre com una emoció o sentiment d'ira de Déu. Així com els descendents d'Adam són anomenats 'fills de la ira' a ells apunten a la condició de submissió al pecat, que no vol dir que són fills d'un sentiment enutjat o una emoció, la ira de Déu no es refereix a un sentiment abans de la justa indemnització establert per als fills de la desobediència d'Adam.

És significatiu que, en la Bíblia, els homes no són anomenats "fills del pecat", però es designen "fills de desobediència" o "fills d'ira". Això es deu a la 'pertinença' implica dues qüestions: a) la naturalesa, i; b) l'herència. Els nens són partícips de la naturalesa i la condició dels seus pares i per

tant té dret a una herència.

Quan la Bíblia diu que els homes són “esclaus del pecat ‘, i no’ fills del pecat” vol dir que, tot i estar “enganxat” al propietari del pecat, hi ha la possibilitat de ser lliure. Però si la Bíblia diu que els homes són “fills del pecat”, que significaria que no hi hauria cap possibilitat d’alliberament de la condició dels infants i, concomitantment, no hi hauria com no rebre el “patrimoni” d’aquesta membres: ira.

Per tant la màxima: ‘El fill queda per sempre a casa, l’esclau no “que ens abstraiem la resposta que Jesús va donar als seus interlocutors: “Jesús els respongué: De cert, de cert us dic que tot el que comet pecat, esclau és del pecat. Ara bé, l’esclau no queda a la casa per sempre; el fill sí que queda per sempre” (Joan 08:34 -35), i la parla Sara “, va dir a Abraham: Fes a aquesta serventa i al seu fill, perquè el fill d’aquesta esclava no heretaran amb Isaac, fill meu” (gènesi 21:10).

Aquesta és una trista descripció de com van ser els sistemes d’esclavitud, ja que els esclaus no se li va assignar cap bé o habitatge familiar, abans del que era líquid i certs esclaus era la mort. Només la mort va alliberar als esclaus dels seus amos, així com la mort del seu marit fa lliure a la dona (Romans 6: 7, Romans 7: 2).

Quan es diu que els homes són “fills d’ira” significa que no es pot escapar de la condició que siguin rellevants i no el “patrimoni” aquell fatídic rebre. Quan es diu que els homes són “esclaus del pecat ‘, la història canvia, perquè encara hi ha esperança: la possibilitat de desfer-se de la condició d’esclaus.

Adam no va ser generada a partir pecat davant Déu va crear. Quan ell va pecar, Adam va deixar de ser lliure i se’n va anar a la condició d’esclaus del pecat. No es pot dir que Adam és el fill del pecat, perquè, de fet, que va ser creat per Déu no

ho vulgui. La forma de servent va arribar només quan el delicte, i per tant la mort.

Quant a l'existència, Adam va ser creat per Déu. Sobre el pecat d'Adam es va convertir en servent. Quant a la ira s'ha convertit en nen, perquè d'acord a l'ofensa no li passaria la pena establerta: la mort. Com la mort és segura, l'home és pres per fills d'ira, que no pot desfer-se de la pena establerta com a resultat de la desobediència.

la possibilitat

Però a mesura que l'home ja no és possible 'pecador'?

Com l'esclavitud és una imatge de submissió de l'home al propietari del pecat, la resposta a l'home sortir de l'esclavitud del pecat s'està morint!

En l'antiguitat, els esclaus que no van aconseguir la llibertat durant el curs de la seva existència només estarien lliures del jou de l'esclavitud quan van morir, perquè van ser atrapats de per vida als seus propietaris a causa de la llei. Només la mort de l'esclavitud esclau tallar el vincle establert per la llei, i només la mort d'un cònjuge interromp el vincle del casament "No sabeu, germans (ja parlo amb els que coneixen la llei), que la llei s'ensenyoreix l'home mentre que aquest viu" (Romans 7: 1).

La por a la mort era el que mantenia als esclaus sotmesos a la servitud de per vida, ja que l'instint de conservació de la pròpia existència parlar més alt. Això va ser suficient per donar a conèixer de les seves vides per desfer-se de la servitud, però, la por a la mort que va impedir "I lliurar als que per la por de la mort estaven durant tota la vida subjectes a servitud" (Hebreus 2:15) .

La mort és diferent de sota a la pols

L'home està mort per desobeir el que estableix l'Edèn: "I va manar Senyor Déu a l'home, dient: De tot arbre de l'hort podràs menjar, però de l'arbre del coneixement del bé i del mal no menjaràs; perquè el dia que mengem, certament moriràs" (Gènesi 2:16 -17).

Quan Adam va menjar del fruit de l'arbre de la ciència del bé i va morir a l'acte del mal, és a dir, la comunió amb Déu es va tallar i es va convertir en objecte d'un nou amo: el pecat. L'home (home i dona) va morir a Déu, l'única persona que tenia comunió.

Després que l'home havia mort a Déu, Déu va establir el dolor en la concepció de la dona i que l'home anava a menjar la suor del seu front fins que va tornar a la pols de la terra, està establint la mort física, quan els homes perden la comunió amb els seus éssers estimats .

Mentre que en el Edèn abans de l'ofensiva, Adam era viu Déu i el pecat encara no havia entrat al món. Després de pecar, Adam va morir a Déu, i va anar a viure en el pecat. Els que viuen al pecat han mort a Déu, i viceversa. Si l'home descendeixen a la pols sense Crist, per sempre seran separats de Déu.

El suficientment Just

Quan la Bíblia diu que Déu és just, dir que Déu és la mesura absoluta de la justícia i l'equitat. Aquest atribut és observat per diversos factors com ara:

- a) Déu no menteix;
- b) Déu no canvia;
- c) El culpable no és tingut per innocent;

- d) La pena no és més que la persona del delinqüent;
- d) No acceptar suborns;
- e) Les seves lleis són expressions de la seva naturalesa;
- f) Ningú oprimeix.

La rectitud i la justícia de Déu es va trobar a l'Edèn, quan Déu dona un manament al primer home en un lloc perfecte, "De tot arbre de l'hort podràs menjar, però l'arbre del coneixement bé i del mal, no menjaràs ; perquè el dia que mengem, certament moriràs" (Gènesi 1:16 -17).

El manament a l'Edèn és sant, just i bo perquè estava implícit llibertat de l'home (De tot arbre de l'hort podràs menjar lliurement ...), i la cura de Déu (... mes de l'arbre de la ciència del bé i del mal no menjaràs, perquè el dia que mengem, certament moriràs).

L'ordre prohibeix l'home de l'arbre del coneixement del bé i del mal per les conseqüències (certament moriràs), i no per l'opressió. El manament es pretén preservar la llibertat i la comunió entre el Creador i la criatura, impartir la informació necessària perquè l'home pogués ser guiat.

La paraula de Déu és la veritable expressió (del que és real, el que és eficaç), de manera que quan un home ha fet ús de la seva llibertat, i vas menjar de l'arbre de la ciència, les conseqüències han afectat: l'home s'ha convertit en allunyat de Déu (morts) i, depenent del que era intrínsec a l'arbre de la ciència del bé i del mal de l'home és com Déu (la ciència del bé i del mal).

Déu és immutable, no pot mentir i la seva paraula no tornarà buit "En l'esperança de la vida eterna, la qual Déu, que no menteix, va prometre des d'abans del començament dels segles" (Tito 1: 2); "Si som infidels, ell continua fidel, perquè no

pot negar-se a si mateix" (2 Tim 2:13).

Si Déu va tornar a la seva paraula romanent en comunió amb l'home després de l'ofensa, Déu no seria fort, fidel, just i immutable. En primer lloc per no complir amb la seva paraula de ser fermes i fidels. En segon lloc, a causa de la primera, es aclaparar l'home que, en menjar del fruit del coneixement del bé i del mal arbre, va demostrar clarament que ell no confiava en Déu i no volia romandre en comunió amb ell.

Mantingui l'home a la comunió després de l'ofensiva seria arbitrari i opressiu de Déu. Si no s'aplica la pena de la paraula de Déu deixaria de ser veritat, pel que seria digne de confiança. Com la confiança que no ordeni la seva paraula?

Justícia

A mesura que l'home va desobeir, la pena no podia passar a l'home, com si un altre pateixen la pena en lloc del transgressor no hauria justícia perquè correcte és l'ànima que peca pateixen les conseqüències "El Senyor va dir a Moisès: A qui hagi pecat contra jo, jo esborraré del meu llibre" (Ezequiel 32:33); "L'ànima que pecare, aquesta morirà" (Ezequiel 18:20).

És per aquesta raó per la qual Déu diu, "et allunyaràs de paraules de falsedat, i no mataràs l'innocent i just, perquè jo no justificaré l'injust" (Ex 23: 7). Si Déu va declarar el just impius, no seria just.

Tingueu en compte que Déu mai exterminar el just amb el impiu en executar la sentència: "Mai de la vida l'fer tal, que facis morir el just amb l'impiau, que sigui el just tractat com el malvat, ara no de tu al jutge de tots. la terra?" (Gènesi 18:25).

Ara, abans d'acostar-se la solució donada a la condició de

l'home en subjecció a la manera graciosa de pecat, primer cal entendre com vas resoldre el problema de Déu declara justos als malvats "Mas a qui no obra, sinó creu en aquell que justifica l'injust, la seva fe li és explicada per justícia" (Romans 4: 5).

Abans que Déu justifica home va conèixer la seva justícia "Per mostrar la seva justícia en el temps present, perquè ell sigui el just i el que justifica a què és de la fe de Jesús" (Romans 3:26). Què justícia es va mostrar satisfet? L'establert per la llei atorgada a l'Edèn que és sant, just i bo, perquè se segueix que l'ànima que pecare, aquesta morirà. D'aquí la màxima: la paga del pecat és la mort (Romans 6:23), i com tots van pecar per estar a la cuixa d'Adam, tots estaven subjectes al pecat, a causa de la mort "El fibló de la mort és el pecat, i el poder del pecat és la llei" (1 Corintis 15:56).

Des que Adam va pecar i el pecat va entrar al món, tots són morts en els vostres delictes i pecats, perquè tots van pecar. Tots els homes estan alienats de Déu, i si baixen a la pols, després de la sentència del gran tron blanc van perdre per tota l'eternitat (Efesis 2: 1; Romans 3:23; Romans 5:12).

Aquesta realitat va ser descrita per Sant Joan Baptista d'aquesta manera: "I ja també la dextral està posada a l'arrel dels arbres: tot arbre que no dóna bon fruit, és tallat i llençat al foc" (Mateu 03:10), un rellegir les paraules anunciades pel profeta Isaïes: "Una veu va dir: Clama; I ell va dir: Què vaig a plorar? Tota carn és herba, i tota la seva glòria com flor del camp. Herba seca, i la flor cau, bufant l'Esperit del Senyor. Segurament el poble és herba. Herba seca, i la flor es marceix, però la paraula del nostre Déu dura per sempre" (Isaïes 40: 6-8).

Sense excepció, tots els descendents d'Adam estan subjectes a la penalitat establerta a l'Edèn, allunyat de Déu, de manera que es debaten: "Però ell va respondre i va dir: Tota planta que el meu Pare del cel no hagi plantat, serà desarrelada"

(Mt. 15:13).

La primera acció de Déu només per redimir l'home va ser la de substituir la desobediència d'Adam per l'obediència de l'últim Adam (Crist). Sense l'acte de substitució: l'obediència a la desobediència, mai hauria justícia i la redempció, per a un desobeir i molts han pecat, es dedueix que si un obeir, molts estarien justificats (Romans 5:15). Si un va portar la mort, només perquè seria possible abolir la vida constatació de la mort “, però que ara ha estat manifestada per l'aparició del nostre Salvador Jesucrist, el qual va treure la mort, i va portar a la llum la vida i la immortalitat per l'evangeli” (2 Timoteu 1:10).

Sense l'acte de substitució, l'obediència a la desobediència, mai hauria un mitjà de salvació que no rescindeixi naturalesa justa de Déu “Perquè els pecadors com per la desobediència d'un home els molts van ser constituïts, també per l'obediència d'un dels molts seran constituïts justos” (rom 05:19).

Aquest acte de substitució, l'obediència a la desobediència, només podia ser feta per algú lliure de pecat, així com connexió va ser el primer home. Per ser l'acte de substitució, la Paraula eterna que estava amb Déu, i que tota la creació es va fer carn i va habitar entre els homes. En tots es van quedar com, subjectes a les mateixes afliccions i debilitats (Hebreus 02:18).

Adam va desobeir en un ambient perfecte contradient una sola ordre: “... no menjaràs”. La Paraula eterna, quan en la carn, tot i els patiments, les debilitats i temptacions complir tota justícia, és a dir, res a derogui la llei o els profetes (Mateu 05:17). L'obediència de Crist es demostra en el fet que va morir en l'ordre del pare i de la mort de creu “i estant en forma humana, es va humiliar a si mateix, fent-se obedient fins a la mort, i mort de creu” (Fil 2: 8; Hebreus 5: 8).

En resoldre el problema de la justícia a través de l'obediència a Crist (Hebreus 10: 9 -10), ja que Jesús va ser obedient en tot, a través de la carn de Crist, Déu va obrir un camí nou i viu que l'home tenia accés a ell "per un camí nou i viu ens va obrir a través del vel, és a dir, de la seva carn" (Hebreus 10:20).

El camí es va obrir a través de l'obediència, i no a causa d'un sacrifici, a causa de Crist, Déu va dir: "Així que, en venir al món, diu: Sacrifici i ofrena no vas voler, però un cos m'has preparat" (Hebreus 10: 5). És un error entendre que la salvació es va deure a Crist voluntaris per oferir el seu cos a sacrifici per Crist cos oferir la realitat va tenir lloc en obediència al mandat del Pare. La salvació és donada per l'obediència de Crist, que d'acord a la voluntat del Pare vessar la seva vida fins a la mort "Ningú no me la pren, sinó que jo la dono de mi mateix; tinc poder per posar-la, i tinc poder per prendre-Aquest manament vaig rebre de la meva pare" (Jn 10:18).

Quan escolti la bona notícia de la salvació i cregueu que Jesús és el Crist, el pecador mor amb Crist i està enterrat. La pena establerta és sinó la persona del delinqüent, com per creure que va prendre possessió de la seva pròpia creu i seguir després de Crist. En creure en l'evangeli del pecador arriba a ser partícip de la carn i la sang de Crist, pel que està en conformitat amb Crist en la seva mort.

Però l'obediència de Crist substitueix a la desobediència d'Adam, i la carn de Crist s'ha convertit en una forma de lliure accés a Déu, a través de la mort i resurrecció de Crist i la vida nova. El que encara necessita la redempció de l'home?

Home desaparegut moren en pecat complir les disposicions de la llei atorgada a l'Edèn.

Si l'home cau a la pols sense creure en Crist, va a

l'eternitat perdut, però si l'home creu que Crist és el Fill de Déu, segons les Escriptures, mor amb Crist i és sepultat amb Ell (Romans 6: 3 -8) .

En la mort del pecador al manament justícia de Crist a l'Edèn està satisfet, perquè la mort de Crist és vicària només en relació amb la creu del Calvari, però, tots els creients arriben a ser partícips de la carn i la sang de Crist, és a dir crucifiquen amb eficàcia el cos del pecat i els seus desitjos, moren i són enterrats.

Però a mesura que estableix que l'home ha de morir, que Déu és just i la seva ferma postura paraula quan l'home creu en Crist mor i és enterrat amb Crist.

L'home que estava viu al pecat i morts en els vostres delictes i pecats a Déu després de morir amb Crist, viurà per Déu. El creient en Crist mor al pecat, de manera que s'estableixi la justícia de Déu i l'home s'allibera del seu amo anterior, el pecat.

La gràcia increïble

“Per mostrar als segles venidors les abundants riqueses de la seva gràcia en la seva bondat envers nosaltres en Crist Jesús”
(Ef 2: 7)

El cristià ha d'entendre l'important que és no tenir cap contradicció entre la gràcia i la justícia de Déu. En els nostres dies són pocs els cristians que saben discernir bé que no hi ha contradicció en Déu just declarar justos als malvats.

És la paraula de Déu que garanteix la justificació als que creuen en Crist, però, no hi hauria alguna injustícia en Déu si no hagués redempció per a l'home. Una vegada més, quan un home mor amb Crist, la justícia de Déu es compleix, perquè compleix la paraula que es va establir: “... certament moriràs”,

i no seria una injustícia si només la comunitat es va establir a l'eternitat i no l'home ressuscitat amb Crist.

Aquí és on la gràcia de Déu és l'evidència meravellós, com per creure en Crist l'home alienat després de la mort fa que mereixia tenir comunió amb el Creador, és a dir, vivifica i s'aixeca una nova criatura en Crist a ser "tot i estar nosaltres morts en pecats, ens va donar vida juntament amb Crist (per gràcia sou estalvis), i ens va ressuscitar i ens va fer seure en els llocs celestials amb Crist Jesús" (Efesis 2: 5 -6).

Quan el creient mor amb Crist, el cos és mort, perquè el vincle amb el pecat només és trencat per la mort d'aquells que van servir pecat, però, tot i que el cos va ser crucificat, està vivificat per l'Esperit de Déu "I, si Crist està en vosaltres, el cos en veritat està mort a causa del pecat, mes l'esperit viu a causa de la justícia. I si l'Esperit d'aquell que va aixecar dels morts Jesús habita en vosaltres, el que d'entre els morts ressuscitar el Crist també a accelerar vostres cossos mortals pel seu Esperit que habita en vosaltres" (Romans 8:10 -11).

Per aquest motiu les consideracions paulines: "Per l'amor de Crist ens obliga, perquè d'aquesta manera jutge, que si un va morir per tots, després tots van morir" (2 Corintis 5:14). El cos pertanyia al pecat d'haver estat generat llavor corruptible d'Adam per ser crucificat (per la fe en Crist) és motiu per abandonar el vell i el trencament de bons amb el pecat (Romans 6: 6). Tots els que creuen en realitat moren amb Crist, perquè ningú hauria de fer referència a la segona qüestions pertinents carn de pecat (2 Corintis 5:16).

Era comú que els cristians recorden l'home Crist, però, no entenia que l'home que va ser crucificat, Déu l'ha exalçat i li va donar un nom que és sobretot nom, li va subjectar totes les coses (Hebreus 2: 8).

Era comú que els primers cristians fan referència a les qüestions de la carn, com ara: – “Sóc hebreu d’hebreus”; Altres: – “Jo sóc la sang romana, no perquè em vaig comprar la ciutadania romana”; I encara aquells: – “Sóc conscient perquè la filosofia té el seu lloc de naixement a Grècia”, etc.

D’aquí l’imperatiu: a ningú segons la carn, perquè tots sou fills de Déu per la fe en Crist, un nou temps i una nova vida, així que no hi havia més jueus, grec, esclau, lliure, home, dona, etc. (Gal 03:26 -29).

El cos pertanyia al pecat també es diu got per a la deshonra, la voluntat del got preparat per destrucció (Romans 9:21 -22). Ara tot home que ve a aquest món passar per Adam, la porta ampla, creat a partir de l’argila pel poder de Déu, però, perquè la llavor d’Adam, el producte final de l’argila (got) és deshonra, com a gots Adam són a ira preparats per destrucció.

Tingueu en compte que quan l’apòstol parla del poder creador de Déu per portar l’home a l’existència remarca que Déu té poder sobre el fang, no en el got. Sobre argila Déu té poder, i fa que els vasos per a honra i la deshonra, però el que determina l’honor i el deshonor dels vasos es creen: el primer i l’últim Adam – Adam i Crist.

La gràcia sorprenent és que Déu, que té poder sobre el fang, utilitzant la mateixa massa que es van crear els gots per deshonra per fer gots d’honra. El cos de pecat que havia de ser governat per l’esperit de Déu que habita en ell, es converteix en un got de misericòrdia, creat per honrar “, no té la potestat el terrisser sobre el fang, de la mateixa massa per a fer un got per a honra, i un altre per vergonya? I què, si Déu, volent mostrar la seva ira i fer notori el seu poder, va suportar amb molta paciència els vasos d’ira preparats per destrucció? I que ell podria donar a conèixer les riqueses de la seva glòria sobre els vasos de misericòrdia que ell va preparar per endavant per glòria” (Romans 9:21 -23).

Per ressuscitar als que creuen en Crist, Déu crea (bara) just, i després declara quina és la condició del nadó: Clar. Aquí rau l'essència de la justificació: només Déu declara l'home just quan l'home és creat de nou en justícia i veritable santedat (Efesis 4:24).

L'ancià està mai justificat (declarat just), perquè Déu no justifica l'injust. No obstant això, quan un home mor amb Crist la justícia de Déu es compleix, i el poder de la seva paraula, que és la llavor incorruptible, Déu fa la seva plantació que mai serà desarrelada, per la paraula de Déu roman per sempre, així com que la paraula es generen (Mt 15:13; 1 Pere 1:25; 1 Joan 2:17).

Les riqueses de la gràcia

[“Per la gràcia de Déu s’ha manifestat per salvació a tots els homes ...”](#) (Tito 01:11)

Després de destacar la necessitat que els cristians a tenir un comportament acceptable en la societat, és a dir, portar fins a la fi de no donar escàndol a jueus, grecs, ni a l'església de Déu, l'apòstol Pau ens dóna la raó: la gràcia de Déu en Crist salvació portada a tots els homes!

Els cristians no han de ser motiu d'escàndol (vergonya) i no han d'averkonyir de l'Evangelí, el testimoni de Crist (2 Timoteu 1: 8), és per mitjà de l'evangelí, que és el poder de Déu i la paraula de la reconciliació, que l'home és salvat [“... pel poder de Déu que ens va salvar ...”](#) (2 Timoteu 1: 9); [“Perquè no m’avergonyeixo de l’evangelí, perquè és poder de Déu per a salvació a tot aquell que creu ...”](#) (Romans 1:16); [“És a dir, que Déu en Crist, reconciliava amb si al món, no prenent-en compte els seus pecats, i ens va encarregar a nosaltres la paraula de la reconciliació”](#) (2 Corintis 5:19).

Quan parlem de la redempció, la salvació, la justificació, la

santificació, el perdó, la nova vida, la regeneració, ens acostem a la sorprenent gràcia de Déu en Crist Jesús va demostrar, per gràcia l'home està cridat (καλέσαντος / Kaleo) de les tenebres a la llum admirable de Déu, i els que creuen són transportats fora de les tenebres al regne del Fill "Mas vosaltres sou llinatge escollit, real sacerdoci, nació santa, poble adquirit, perquè anuncieu les virtuts d'aquell que us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable" (1 Pere 2: 9); "El qual ens ha lliurat de la potestat de les tenebres, i traspassà al Regne del seu Fill l'amor" (Col 1:13).

Molts són els anomenats (κλητοί = afí terme derivat de Kaleo) però pocs els escollits, és a dir, molts senten la invitació de l'Evangelí, però pocs són els que escolten i creuen. Molts estan convidats a entrar per la porta estreta, però pocs són els que compleixen amb l'anomenada (Mt 07:13).

Tot el que ens ocupem aquí es refereix a la sorprenent gràcia de Déu, anunciat en l'Antic Testament, que participa tots els homes en tot moment creuen en Déu, que va anunciar la redempció "Benaaurats aquells les iniquitats són perdonades, i els pecats són coberts" (Romans 4: 7).

Però aquells que creuen en l'època anomenada plenitud dels gentils (Romans 11:25), o la plenitud dels temps (Gal 4: 4; Ef 1,10), i la meravellosa gràcia, no són les riqueses de la gràcia, perquè ha estat lliurat als creients una herència. A més dels creients en Crist són salvats per la misericòrdia de Déu per mitjà del rentament de la regeneració i la renovació en l'ordre en què van ser declarats justos, estàvem també hereus de Déu, coerdeiros amb Crist (Tito 3: 7; Romans 8:17; Romans 8:32).

L'anomenada (κλητοί = afí terme derivat de Kaleo) l'evangelí és una invitació a la salvació, i es guarda en Crist pel poder de Déu (Evangelí) es 'crida a una vida santa "(καλέσαντος κλήσει). La crida a través de l'evangelí se li va donar la plenitud dels temps, ja que la crida a una vida santa va

passar a l'eternitat (abans que el món).

Si bé la convocatòria d'evangeli busca la salvació de l'home, la vida santa té a la vista el propòsit que Déu va realitzar en Crist.

La riquesa de la gràcia és que tots els que creuen en Crist, i són transportats al regne del Fill, ja no tenen altra destinació llevat que siguin fills de Déu, perquè Crist sigui el primogènit entre molts germans (Rm 8:29) .

D'acord al propòsit etern que Déu va realitzar en Crist perquè Ell primogènit entre molts germans és que Déu va establir abans que el món (predestinat) que tots els que estaven participar de carn i sang de Crist a través de l'església, seria d'acord amb la imatge de Jesús, és a dir, com Ell (1 Joan 3: 1 -2).

Déu no només els membres predestinades del cos de Crist, l'església, com els elegits també davant del món va començar a ser sants i sense taca als ulls de Déu (Efesis 1: 3). De condemna, els fills de Déu són susceptibles perquè són partícips de la naturalesa divina (1 Pere 1: 4).

Ara, es concedeixen les riqueses de la gràcia als membres del cos de Crist segons el propòsit que Déu va proposar en Crist a convergir totes les coses en Crist (Ef 1:10; Efesis 3:11). Mitjançant l'establiment de Crist com el cap del cos, que és l'església, totes les coses convergeixen a Crist a causa dels fills de Déu que són com ell, ell és prominent: el cap.

Article Original: A maravilhosa graça